

Proloog

De geur van urine komt haar tegemoet. Haar ogen prikken.

De droom vertroebelt haar gedachten. Het is zomer en de zon streelt haar naakte lichaam als een warm penseel. Ze ligt op het smalle zandstrand langs het meer. Zonder handdoek, het hete zand brandt onder haar rug. Haar voeten in het water. Het koude water van het meer kruipt langzaam omhoog langs haar schenen, over haar dijnen en buik. De warmte is verdwenen. Alleen de kou is over.

Daar is het weer. De geur van urine. Ze doet haar ogen open, maar ziet niks. De eerste golf van angst is alleen vanwege haar zicht. Er is iets mis. In haar hoofd doorloopt ze haar opleiding. Plotselinge blindheid, waardoor kan dat worden veroorzaakt? Een bloedprop? Er mankeert ook iets aan haar ademhaling. Die is onregelmatig en bij het inademen voelt ze pijn recht onder haar hart. Haar hele bovenlijf voelt beurs. Maar het ergst is de kloppende pijn aan haar achterhoofd, ter hoogte van haar oor.

Dan keert haar geheugen terug.

Het huis, de sneeuw, iemand die ineens in de woonkamer staat. Schurende kabelbinders om haar polsen. Ze trekt haar armen opzij, maar merkt dat die nog steeds vastzitten op haar rug.

De herinneringen komen in flarden. De achterklep van een auto, de stuivende sneeuw en de verschrikkelijke kou. De beelden haperen, en dan begrijpt ze het. Ze is niet blind geworden, er is gewoon geen licht.

De steek in haar zij moet afkomstig zijn van gebroken rib-

ben. Daar is ze vrijwel zeker van. De pijn doet haar denken aan de keer dat ze op de basisschool uit het klimrek was gevallen. De oppervlakkige ademhaling is ook een probleem. Heeft ze een klaplong?

Toch voelt ze ook iets van tevredenheid, omdat ze alles op de juiste manier geordend heeft. Geen losse eindjes die niet aan een rationale en medische verklaring kunnen worden geknoopt. Ze heeft haar eigen hopeloze situatie gediagnosticeerd.

Ze probeert haar handen te draaien in de kabelbinders om haar pols te kunnen voelen. Haar hart klopt snel. Te snel. Het vergt een krachtsinspanning om op haar knieën te komen. Het flitst achter haar oogleden, maar ze slaagt erin om op de been te komen.

Het is onmogelijk om te bepalen hoeveel uren of dagen er verstreken zijn. Ze ziet en voelt alleen de gitzwarte duisternis om zich heen. Ze kan niet bepalen of het diep in de nacht of midden op de dag is.

Hoewel de angst opvlamt en haar lichaam pijn doet, is haar brein scherp. Haar beste wapen om hiervandaan te komen. Zoveel begrijpt ze. Hoelang kun je eigenlijk overleven wanneer je niets hebt? *De regel van drie.*

Drie minuten zonder lucht.

Drie weken zonder eten.

En maar drie dagen zonder water.

Donderdag 20 februari 2020

1

Fredrik keek op zijn bord en stelde dankbaar vast dat Inga, die in de loop der jaren een tweede moeder voor hem was geworden, wederom haar best had gedaan om aan al zijn behoeften te voldoen. Aardappel- en aardpeerpuree met gebraden eland. Fredriks plakjes vlees waren al voorgesneden in dunne, hapklare reepjes, ook al was het letsel dat hij aan zijn kaak had opgelopen allang genezen. Aan de buitenkant was het nauwelijks nog te zien. Behalve een vaag litteken onder zijn oor merkte hij er bijna niets meer van. Dat hij jaren geleden al was gestopt met het eten van dieren op vier poten negeerde ze. Ze beweerde stellig dat een volwassen vent een andere bron van eiwitten nodig had dan bonen en af en toe een visje.

Ze zaten in de keuken aan de Ålstensgatan, op een steenworp afstand van het huis waar hij was opgegroeid met zijn vader, zijn moeder en Niklas. Nu woonde er een ander gezin. Het plaatsje aan de voorkant stond vol met sleeën. Op een bepaalde manier voelde dat goed. Alsof het geluk dat hij er had gekend was overgegaan op het volgende gezin.

Hij was in Bromma naar het appartement van zijn beste vriend Philip gegaan om zijn auto op te halen, maar bij aankomst trof Fredrik noch zijn vriend noch de auto aan. Om te kijken of hij daar was, was Fredrik even langsgegaan bij Philips ouders, Hans en Inga, die zich gelijk over hem hadden ontfermd. Inga liet geen gelegenheid voorbijgaan om hem een maaltijd voor te zetten. Het avondeten was al klaar en hij moest toch eten, zo had ze gezegd, dus daar zat hij nu.

Hans knikte veelbetekenend naar Fredriks bord en stak een vork in zijn eigen vlees.

‘Je moet ook eens gaan jagen, Fredrik,’ zei hij terwijl zijn gezicht begon te stralen. ‘Er kan niets op tegen het spannende gevoel van ’s ochtends vroeg op je post te zitten. De nevel die als een melkachtige wolk over de velden hangt, alle geluiden van het bos die glashelder te horen zijn tussen de bomen, terwijl op elk moment...’

Hans hief zijn vork boven de eettafel en staarde in de verte. Verloren in zijn eigen poëtische beschrijving van het wonder van de jacht.

‘Op elk moment kan een stuk wild van driehonderd kilo op zijn majestueuze, lange poten tussen de stammen vandaan komen.’

Inga stak bezwaard haar arm uit om een paar druppels cantharelsaus die van Hans’ vork waren gevallen van tafel te vegen.

‘Ik geloof niet dat Fredrik geïnteresseerd is in jagen,’ zei ze op een lichtscherpe toon om Hans terug te roepen van zijn mentale boswandeling.

‘Nee, het is niet voor iedereen weggelegd, dat klopt. Je kunt geen zwakke zenuwen hebben als je op je post zit.’

Inga keek hem strak aan.

‘Zo bedoelde ik het natuurlijk niet. Ik weet best dat je geen zwakke zenuwen hebt, maar met alles wat je hebt meege maakt... Ja, dan zijn wapens misschien niet zo aantrekkelijk?’

Fredrik lachte vreugdeloos en krabde aan zijn donkere stoppels. Zijn donkerbruine haar was net geknipt, maar hij was die ochtend vergeten zich te scheren.

‘Nee, Hans. Wapens trekken me niet zo.’

Dat was wel het laatste waar hij interesse in had na alle tumult van afgelopen zomer. De schotwond in zijn buik mocht dan net zo goed genezen zijn als zijn kaak, de psychische littekens zouden altijd blijven. De nachtmerries die hij daarvoor al had, hadden gezelschap gekregen van steeds terugkerende herhalingen van het schot dat hem vlak boven zijn blindedarm

had geraakt. Als hij niet met een helikopter naar het ziekenhuis van Örnköldsvik was gebracht, zou hij zijn overleden. Fredrik dacht even aan Sofia Hjortén. Zij was een van de mensen die voor hem hadden gezorgd. Zonder haar had hij het niet gered.

‘Hoe gaat het met Ida?’

‘Goed.’

Inga trok haar wenkbrauwen op en hij begreep dat ze op een vervolg wachtte.

Zijn logopedist Ida Niemi, die hem na de hamerslag op zijn kaak hielp om zijn spraak weer te trainen, had wonderen verricht. Hij kon weer kauwen en glimlachen. Zijn stijve ge-
laatsspieren en onduidelijke spraak waren losgekomen na een overvloed aan articulatie- en kaakoefeningen. Hij had er na een paar keer al genoeg van gehad, maar Ida was hem blijven aansporen. Een gemotiveerde patiënt had de meeste kans van slagen, zo luidde haar motto, en ze had alles gedaan wat ze kon om hem te motiveren. Nu was hij zo goed als volledig hersteld. Het enige wat resteerde was een knappend geluid in zijn kaak bij het gapen.

Ida had hem op zijn lange weg terug emotioneel gesteund. Ze waren vrienden geworden en nadat hij haar patiënt niet meer was, had hun vriendschap zich ontwikkeld tot iets meer. Tot de onverholen vreugde van Inga en Hans.

Hans wees naar hem met zijn vork, wat resulteerde in nog meer druppels op het tafelkleed.

‘Ida is een schat van een vrouw. Een pareltje. Die moet je koesteren.’ Hij stak de aardappel die aan zijn vork zat in zijn mond en praatte al kauwend door. ‘Kleinkinderen, Fredrik. We willen kleinkinderen. Onze eigen zoon lijkt er geen te gaan maken.’

Inga fronste afkeurend, maar glimlachte toen ze zich naar Fredrik draaide. Kleinkinderen waren geen nieuw gespreksonderwerp en Fredrik wist dat die hoog op Inga’s verlanglijstje stonden. Toch voelde hij zich niet op zijn gemak bij het idee. Ida en hij hadden nog niet eens met elkaar gevreeën. Ze knuf-

felden, zaten tegen elkaar aan op de bank, maar ze hadden nog niet de stap gezet naar die volledige intimiteit waar zij zo naar verlangde. Hij was er nog niet klaar voor. Fysiek niet, maar ook gevoelsmatig niet.

Hij was Ida dankbaar dat ze hem niet pushte. Ze was warm en open. Ongecompliceerd. Ze had zich ten doel gesteld om erop toe te zien dat hij zijn oefeningen deed en dat hij zich goed voelde. Zodra ze even tijd had op haar werk belde ze hem of stuurde ze een berichtje om te vragen hoe het ging. Fredrik waardeerde de afleiding. De stilte in het appartement werkte hem op de zenuwen en elke gelegenheid om zijn gedachten uit te zetten was welkom.

‘Heb je nog iets van je werk gehoord?’ vervolgde Inga, en ze schonk zichzelf nog wat wijn in. Hans, die voordat Fredrik aankwam al het nodige op leek te hebben, kon zijn uitgestoken wijnglas weer leeg neerzetten. Fredrik kreeg hoe dan ook geen wijn aangeboden.

‘Ja, we hebben een paar keer contact gehad,’ antwoordde hij ontwijkend, maar Inga liet zich niet met een kluitje in het riet sturen.

‘En?’

De artsen waren niet zuinig geweest met zijn ziekteverlof. Hij hoefde niet te stressen om weer snel aan het werk te gaan. Wat was er eigenlijk om naar uit te kijken? Dag in dag uit achter een glazen ruit zitten. *Komt u maar naar voren, zet uw voeten op de gele markeringen, recht in de camera kijken, hier uw handtekening. U kunt uw paspoort over een week afhalen.* Tuurlijk, het bracht brood op de plank, maar nadat hij voor de tweede keer in zijn leven op een haar na aan de dood was ontsnapt, dacht Fredrik dat hij het aan zichzelf verschuldigd was om tenminste te proberen om te léven. En niet alleen te bestaan.

Hij veranderde van onderwerp.

‘Gaan jullie dit jaar niet op wintersport?’

Inga hapte echter niet.

‘Krijg je je oude baan weer terug?’

Hans, die net zijn laatste hap had doorgeslikt, mengde zich in de discussie.

‘Laat hem toch, Inga! Hij is verdorie een volwassen kerel. Hij redt zich wel.’

Inga glimlachte verzoenend, maar schonk Fredrik een blik waaruit duidelijk bleek dat het laatste woord er nog niet over gezegd was.

‘Daarover gesproken,’ zei Hans en hij boerde discreet in zijn servet. ‘Heb jij iets van onze zoon gehoord?’

Philip deed de motorkap open en staarde naar de plastic kap die over de motor zat. VOLVO. Vijf bekende letters, maar hij zag niet het minste spoor van een openingsmechanisme. Hoe kon hij het probleem vinden als hij de motor niet kon zien? Het siste verontrustend vanonder het plastic. Hij wilde dat hij zo’n man was die direct op zijn knieën ging om onder de auto te kruipen en gelijk vaststelde welk van de vele onderdelen het niet deed. Maar dat was hij niet. Hij moest een garage zien te vinden, of in het ergste geval een huurauto.

Gelukkig had hij het bijna helemaal gered tot aan het tankstation dat midden in het dorp lag. De auto stond nu in een hoop sneeuw langs de kant van de weg, en Philip stak glibberend de weg over via het zebrapad, dat niet sneeuwvrij was gemaakt.

Het sneeuwde zo hard dat hij nauwelijks iets kon zien. Het deed hem denken aan de barre tocht van Emiel en Alfred van de Hazelhoeve naar de dokter in Mariannelund. Het voelde frustrerend dat hij nu niet verder kon, terwijl het nog maar anderhalf uur rijden was.

Hij hoopte dat ze blij zou zijn en ze het zouden bijleggen. Dat ze het een romantisch gebaar zou vinden, ook al was hij van plan om maar twee nachtjes te blijven. Hij wilde er in geen geval nog zijn wanneer haar vader op zaterdag aankwam. Dan konden ze samen alsnog twee fijne dagen hebben. Met zijn tweeën op de sneeuwscooter en door de sneeuw wandelen. Ook al was hij niet echt toegerust voor winteractivitei-

ten, niet qua kleding maar ook mentaal niet. Philip keek naar zijn suède schoenen. Ze zagen eruit als winterschoenen, maar waren duidelijk gemaakt voor Stockholmse winters, niet voor echte winters. Al na een paar stappen in de sneeuw begonnen ze vocht door te laten en toen hij de deur van het tankstation bereikte waren zijn voeten net ijsklompen. Hij was blij dat hij in elk geval een degelijke donsjas had aangetrokken.

‘Jeetje, wat een sneeuw!’ De pompbediende lachte toen hij de deur binnenkwam. De vloer was bedekt met gesmolten sneeuw en Philip schuifelde voorzichtig door de grijze plassen naar de kassa.

‘Het lukt ze niet eens om het allemaal te ruimen, zoveel als er uit de lucht komt zetten,’ vervolgde de vrouw terwijl ze haar blauwe vest met het logo van de benzinepomp strakker om zich heen trok.

‘Mijn auto is stuk,’ zei Philip plompverloren en hij wees naar de gestrande auto aan de andere kant van de weg.

De vrouw keek hem aan en wachtte tot hij verderging.

‘Ik... ik zoek een garage. Of een huurauto.’

Er kwam een nieuwe klant binnen die over de plassen stapte en in de richting van de toiletten liep. De pompbediende stak een hand op naar de man, die haar leek te kennen en terugzwaaide voordat hij de hoek omging, waar ruitenwissers en ijskrabbers hingen.

‘Onze automonteur is er vandaag niet. Mikael, die normaal gesproken in de garage hiernaast werkt,’ zei ze, wijzend met haar duim, ‘is sneeuw aan het ruimen. En er zit hier geen autoverhuur. De dichtstbijzijnde is denk ik in Sundsvall.’

Philip trok de muts van zijn hoofd en woelde door zijn donkerblonde haar. Hij deed zijn best om de opkomende paniek te onderdrukken. Hij had al zoveel stappen gezet. Omstreeks deze tijd vorig jaar woonde hij nog bij zijn ouders op de kelderderdieping, afgeschermd van de buitenwereld. Veilig thuis in Ålsten kon hij vanachter zijn bureau zonder problemen programmeren en codes onderhouden voor de IT-systemen van verschillende bedrijven. Schijnbaar eindeloos werk waar

altijd vraag naar was. Via mail en chat hield hij contact met zijn klanten. Dat veel mensen hem vreemd vonden, wist hij, maar zijn eenmansconsultancybedrijf werd desondanks veelvuldig in de arm genomen. Bij sociaal contact voelde hij zich ongemakkelijk en nerveus. Er leek nooit iemand te zijn die hem begreep en hijzelf begreep andere mensen al helemaal niet, zo was het al sinds zijn vroege tienerjaren. Iedere geforceerde poging van zijn ouders om hem weer de wereld in te sturen werd gevolgd door hevige paniekaanvallen en een nog grotere behoefte om zich af te zonderen.

Alles wat Fredrik afgelopen zomer was overkomen had echter iets bij Philip veranderd. Het dwong hem om uit zijn schulp te kruipen. Zijn vriend had hem nodig en hij kwam er al snel achter dat hij het best aankon om andere mensen te ontmoeten, zolang hij het op zijn eigen voorwaarden deed. Het afgelopen halfjaar was hij niet alleen naar buiten gegaan, hij had ook een eigen appartement gevonden en in Dalarna een spoedcursus gedaan om zijn rijbewijs te halen. En nu had hij een vriendin. Iemand die hem zag en die hem waardeerde voor wie hij was. Iemand die net als hij moeite had om anderen te begrijpen, maar die h m leek te begrijpen als geen ander. Hij verlangde er intens naar om haar te zien. Ze zou zo verrast zijn over zijn komst dat hun ruzie snel vergeten zou zijn. Philip was vastbesloten om zich niet in een gat van angst te laten zuigen vanwege de tegenslag met de auto. Hij zou doorzetten.

De pompbediende kuchte.

‘Heb je geen pechhulpdekking?’ vroeg ze.

Hij keek haar vragend aan. Zelfs met de beste wil van de wereld wist hij even niet wat dat zou kunnen zijn.

‘Je weet wel, van de wegenwacht of zo,’ vervolgde ze.

Philip schudde onnozel zijn hoofd.

‘Het is niet mijn auto,’ mompelde hij.

‘Als je een verzekering met pechhulpdekking hebt kunnen ze je helpen met het wegslepen en met een huurauto. Anders kun je een taxi nemen naar de dichtstbijzijnde autoverhuur. Als het echt erg is, bedoel ik.’

Philip bedankte haar voor het advies en voelde zich verplicht om een kop koffie en een pakje sigaretten te kopen voordat hij terugliep naar de ondergesneeuwde auto.

Fredrik duwde de buitendeur een paar centimeter open en keek omhoog naar de lucht. Het was gaan vriezen maar er was geen sneeuwvlokje te zien. Het was helder, en als de straatlantaarns er niet hadden gestaan had hij vast en zeker sterren kunnen zien. Hans en Inga hielden hem gezelschap in de gang terwijl hij zijn jas aantrok.

‘Hier, neem een paar wanten mee. Het is koud.’ Inga pakte een paar leren wanten uit een mandje bij de deur. ‘Ga je nu naar huis, of ga je naar Ida toe?’

Zelfs als Hans en Inga zijn echte ouders waren geweest hadden ze niet overbezorgder kunnen zijn. Ze waren er voor hem sinds die nacht waarin zijn eigen gezin op de Oostzee uit elkaar was geslagen. Bij het ontbreken van zijn eigen vader en moeder hadden ze samen met zijn oma als zijn ouders moeten optreden.

Inga probeerde de bak eten die Fredrik had meegekregen weer te pakken. De bak zat in een plastic tasje gewikkeld en ze trok voorzichtig aan de hengsels die onder zijn arm uitstaken.

‘Wacht, dan doe ik er nog wat bij zodat er ook genoeg is voor Ida.’

Fredrik hield de bak vast en schudde zijn hoofd. ‘Dat hoeft niet. Zij eet ook geen vlees.’ Hij knipoogde naar Hans, maar hij leek de hint niet te begrijpen. ‘En ik ben te moe om nu nog naar haar toe te gaan.’ Hij wierp een blik op de oude wekker die op het gangkastje stond. Het was al na tien. ‘Ik kruip direct mijn bed in.’

Inga knikte en liet het tasje met tegenzin los.

‘Ben je met de auto?’

‘Nee, ik neem de tram. Philip heeft hem geleend. Hij zou een nieuw bureau kopen.’

Ze omhelsden elkaar ten afscheid en Fredrik beloofde om snel weer langs te komen.

De tramhalte lag twee straten verderop. Fredrik zette het tasje met eten op het perron, pakte zijn telefoon en las de twee berichtjes die Ida had gestuurd. Ze liet weten dat ze vandaag om zes uur klaar was en vroeg of hij een film wilde komen kijken of zo. De laatste tijd leek ze steeds meer aan te dringen. Toch aarzelde hij om de volgende stap te zetten, dat zou het definitieve einde betekenen van wat hij afgelopen zomer met Sofia had gehad. Diep vanbinnen wist hij dat het al voorbij was, maar er was iets wat hem ervan weerhield. Ida werd echter met de dag ongeduldiger en hij moest binnenkort echt een keuze maken.

Precies toen hij wilde terugschrijven dat hij te moe was om af te spreken, ging zijn telefoon. Het was Philip.

‘Hoe ging het? Ben je vertrappeld door moeders met kinderwagens en verliefde stelletjes op hoekbankkooptocht?’

‘Dat niet,’ morde Philip. ‘Je auto is ermee opgehouden.’

‘Wat zeg je?’ vroeg Fredrik terwijl de tram kwam aanrijden en hij het tasje pakte. Hij ging bij het raam zitten. ‘Wat is er stukgegaan?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ snauwde Philip.

Hij klonk gestrest. Dit was precies zo’n situatie die hem uit het lood kon slaan.

Tijdens de nazomer en de herfst had Philip het huis van zijn ouders steeds vaker verlaten. Ondanks de treinreis van vijf uur was hij zelfs bij Fredrik op bezoek gekomen in het ziekenhuis van Sundsvall, waar de kaakoperatie was uitgevoerd. Vlak voor kerst hadden Hans en Inga een paar straten verderop een huurappartement voor hem gevonden. Een studio met kitchenette. Dat was al een hele verandering ten opzichte van de kelder in zijn ouderlijk huis.

‘Rustig maar,’ zei Fredrik. ‘Laat de auto maar op de parkeerplaats staan en neem een taxi naar huis. Ik kan er morgen wel naartoe gaan om te kijken. Ben je bij de IKEA in Kungens Kurva of in Barkarby?’

Philip kuchte geforceerd.

‘Dat gaat niet. Ik ben niet bij IKEA. Ik ben niet eens in Stockholm.’

Fredrik lachte. ‘Wat bedoel je?’

‘Wat denk je dat ik bedoel, verdomme? Heb je pechhulpedekking?’

Het was duidelijk te horen dat Philip er bijna doorheen zat. Het zou hem alleen nog maar meer stress geven om verder te discussiëren over waar hij zich bevond.

‘Ja, er zit een sticker aan de binnenkant van het portier aan de chauffeurskant. Als je dat nummer belt komen ze je helpen. Ik maak me wel een beetje zorgen, Philip...’

Maar hij had al opgehangen.

2

De baby wilde niet stoppen met schoppen. Hoewel het fijn was om te weten dat het kindje er was en bewoog, raakte Sofia steeds geïrriteerder omdat ze zo niet kon uitrusten. Ze waren al meer dan een uur geleden naar bed gegaan en hoe vreselijk moe ze ook was, ze viel niet in slaap. Er was steeds iets wat drukte of trok, welke houding ze ook aannam. Als ze op haar rug lag kreeg ze haast geen adem, als ze zich op haar zij draaide begon de baby te schoppen en te protesteren. Het enige wat werkte was in de schommelstoel zitten die ze van de veranda naar binnen had gesleept, met haar voeten op een krukje. Dat was de afgelopen twee maanden haar vaste slaappleaats geweest.

Maar nu was de woonkamer bezet, zodat ze zich de trap op had moeten slepen naar het harde tweepersoonsbed van hout dat op de bovenverdieping stond. Het was het oude bed van haar ouders en ze had zich er nooit toe kunnen zetten om het te vervangen. Na het overlijden van haar vader had het huis jarenlang leeggestaan en toen ze er eenmaal was gaan wonen, had ze niet het hart gehad om iets te veranderen. Alles ademde rust en geduld, en ook al werd ze er herinnerd aan haar moeder Claire, het was de ziel van Sten die in de muren zat. Er was geen plek op aarde waar Sofia zich zo goed voelde als hier. Haar appartement in de stad was knus en dicht bij haar werk, maar ze koos er meestal voor om op Ulvön te verblijven. Al betekende het dat ze dan 's ochtends een flink stuk moest varen met de Italiaanse Riva Ariston van haar vader om op het politiebureau van Örnsköldsvik

te komen. Nu lag er ijs en het hele eiland was bedekt met sneeuw. Een zachte, witte deken die alle geluiden dempte en de huizen in winterslaap suste. De intensieve zomermaanden waarin de toeristen het eiland overspoelden werden meer dan goedge maakt door deze heerlijke stilte. Er heerste een rust die de toeristen nooit konden begrijpen. Met de stepslee naar het dorp, worstjes grillen boven een vuurtje langs het water. Desondanks miste Sofia het gevoel van vrijheid op zee. Zelfs als het water ijsvrij was geweest, had ze met haar logge lijf nooit in de boot kunnen klimmen. Als ze naar het vasteland wilde, moest ze braaf de veerboot nemen vanaf Ulvöhamn of Fjären, wat het dichtstbij lag. Zolang het ijs er nog lag en de ijsbreker niet was gegaan, was ze echter aangewezen op de hovercraft vanaf Fjären.

Soms knaagde de ongerustheid aan haar als ze dacht aan de aanstaande bevalling. Maar ze had haar besluit al genomen en ze was niet de eerste eilandbewoner die thuis zou bevallen. Er waren natuurlijk risico's, maar ze was gezond en tot nu toe was er bij de onderzoeken niets wat erop wees dat de bevalling voor haar gevaarlijker zou zijn dan voor anderen. Dat ze al 39 was leek de verloskundige bij het consultatiebureau niet te verontrusten. Verder was het kindje al ingedaald, en Margit, die in het dichtstbijzijnde huis woonde, was haar hele werkende leven vroedvrouw geweest. Nu was ze met pensioen, maar ze had door de jaren heen al heel wat vrouwen op het eiland zonder complicaties verlost. Vrouwen doen dit al eeuwenlang, zei ze altijd. Het ziekenhuis is niet nodig als het kind gezond is. Dan kun je alles thuis doen met schone instrumenten, naald, draad en vrouwelijke oerkracht. Hoewel Sofia Margits nuchterheid waardeerde, wilde ze niet helemaal zo ver gaan als zij. Na de geboorte zou ze naar het vasteland gaan om zowel zichzelf als het kind te laten onderzoeken in het ziekenhuis.

Ze ging weer anders liggen in het oncomfortabele bed. Ondanks het feit dat ze geen oermoederfiguur in haar familie had om een voorbeeld aan te nemen, voelde ze zich sterk en onbevreesd. Ze zou dit kind zelf ter wereld brengen en opvoe-

den. Dat zou voor haar geen probleem zijn. Bovendien zou Tord, haar peetvader, de hele tijd aan haar zijde staan. Net als Kaj. Of ze nu wilde of niet. In de herfst en de winter had hij een collegereeks op zich genomen aan de politieacademie in Umeå. Aangezien ze samen een kind verwachtten, meende Kaj het recht te hebben om onaangekondigd langs te komen en een paar dagen te blijven wanneer hem dat uitkwam.

Deze week was de opsporingsafdeling waar Sofia deel van uitmaakte weg voor een interne opleiding: Politiecompetentie, of POLCOM zoals de collega's in uniform zeiden. Dezelfde collega's die de versie voor rechercheurs spottend 'POLCOM light' noemden. Tot welke dienst je binnen de politie ook hoorde, de jaarlijkse competentieontwikkeling hoorde erbij. Deze week was het schieten in burgerkleding, een onderdeel waaraan Sofia als hoogzwangere niet geacht werd mee te kunnen doen. Hoezeer het haar ook tegenstond, ze zou liegen als ze zou zeggen dat het niet fijn was om in plaats daarvan thuis op Ulvön in de schommelstoel te zitten met een kop thee naast zich en haar laptop op schoot om in alle rust te kunnen werken.

Tijdens de eerste maanden van haar zwangerschap leed ze aan extreme misselijkheid, waardoor ze niet het werk had kunnen doen waar ze zo van hield. De ziekenhuisopnames aan het infuus hadden elkaar opgevolgd en uiteindelijk had hoofdinspecteur Vera Nordlund, hoofd van de opsporingsafdeling, voorgesteld dat ze minder zou gaan werken. Dat voorstel had Sofia uiteraard afgewezen. Ze miste haar werk tijdens iedere seconde van haar ziekteverlof. Het idee om politieagent te worden was in de loop der jaren uitgegroeid tot een roeping, die tegenwoordig net zo'n vanzelfsprekend onderdeel van haar was als staan, lopen en ademhalen. Zodoende bleef ze werken. Kaj was natuurlijk van mening dat ze allang met zwangerschapsverlof had moeten gaan, maar zijn bevoegdheden als vader van het kind reikten niet zo ver. Zij besliste over haar lichaam en haar leven, daar konden hij of zijn beroemde vrouw, de actrice Mette Severin Marklund, geen verandering in brengen.

De liefdesrelatie tussen haar en Kaj, of wat het ook was geweest, was al geruime tijd uit. Overgebleven waren wederzijds respect en een sterke vriendschap. Kaj zou een goede en stabiele vader zijn. Een keuze waar ze, grotendeels, tevreden mee was.

Soms beeldde ze zich haast in dat ze gelukkig was. Haar kind zou een liefdevol thuis krijgen met een moeder die nooit had gedacht dat ze het geluk van het ouderschap zou kennen. Tord zou het adoreren en het alles leren wat er te weten viel over bos, natuur en vissen. Hij had het zelfs al gehad over hoe het kind zijn erfgenaam zou worden, maar toen maande Sofia hem tot stilte. Ze wilde niet eens denken aan de dag dat Tord zou heengaan. Maar het was natuurlijk goed om te weten dat haar kind financiële zekerheid zou hebben. Tord was een vermogend man. Veel mensen hadden hun erf en huis aan hem te danken. Al generaties lang verkocht de familie Grändberg haar bezit onder de marktwaarde om de gezinnen die ervoor kozen om op het eiland te blijven een dak boven het hoofd te bieden. Toch was er nog voldoende over. Zelf woonde Tord in een bescheiden rood huisje met een groene deur, midden in Ulvöhamn. Een voormalig fabrieksgebouw van ongeveer vijftig vierkante meter, terwijl het bijbehorende landhuis met een serre en oude tegelkachels al lang geleden verkocht was. Rijkdom en grond waren geen zaken die hem interesseerden. Een levende gemeenschap en een gevoel van saamhorigheid tussen de eilandbewoners waren veel belangrijker.

Haar vreemde, kleine familie kende zoveel liefde dat haar kind erin zou verdrinken. Toch voelde Sofia niet voluit dat ro-zige geluk dat van haar verwacht werd. Haar uiterlijk verhulde waarschijnlijk heel wat. Haar lange, blonde haar glansde meer dan ooit en haar bleke, sproetige huid straalde. Maar ze miste iets. Een kind moest twee aanwezige ouders hebben. Dat was hoe het hoorde. Kaj zou een goed voorbeeld zijn, een sterke en verantwoordelijke man om tegen op te kijken en die voor zijn kind door het vuur zou gaan, maar hij was geen vader in de zin die Sofia had gewild. Hoe gelukkig ze ook was

met het kind, ze voelde een verlangen naar een echt gezin. Het gezin dat ze zelf nooit had gehad. Tegelijkertijd schaamde ze zich. Niet omdat ze een alleenstaande, ongetrouwde moeder was, dat kon haar niet schelen, maar omdat ze hier met een gezond kindje in haar buik in haar geërfde huis lag, dat inmiddels miljoenen waard moest zijn, en ze meer wilde.

Haar gedachten werden onderbroken doordat iemand bevoog op de benedenverdieping. De planken bij de trap kraakten. De geluiden in het huis waren zo bekend dat ze een plattegrond in haar binnenste vormden. Iedere stap verried een nieuwe verplaatsing en nu was er iemand op weg de trap op. Sofia trok de deken hoger over haar schouder en sloot haar ogen. Het werd even stil, vervolgens keerden de stappen om en verdwenen ze weer omlaag in de richting van het toilet.

Ze ademde uit.

Ze had hem weliswaar gekozen als de vader van haar kind, het vadertje en moedertje spelen ging niet zo ver dat ze het bed met hem wilde delen.